

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: סימה	שם משפחה: מדבד
---------------	----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: יזראלית		בלועזית Jezreel
שם פרטי איתו נולדתי: סימה	בלועזית Sima	מין: נקבה שנת לידה: 12/02/1935
עיר לידה: דניפרופטרובסק	בלועזית Dnipropetrovsk	ארץ לידה: אוקראינה
שם פרטי ושם משפחה של האב: פיטר יזראלית	שם פרטי ושם נעורים של האם: סופיה	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: דניפרופטרובסק	בלועזית Dnipropetrovsk	ארץ המגורים: אוקראינה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: קזחסטן (שם העיר או האזור ושם הארץ)		
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי		שנת עליה: 05/06/20 01
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בשנת 1935. לקראת מלחמת העולם השנייה עוד הייתי ילדה קטנה ולא הלכתי לבית הספר. היינו משפחה יחסית קטנה שכללה חמש נפשות: אמי, אבי, סבתא, אני ואחותי. גרנו באוקראינה. הייתי בגן מהבוקר עד הערב והייתי רואה את ההורים שלי ואחותי רק בערבים. אני זוכרת שתמיד ההורים אמרו לי שאני ילדה כשרונית. בבית דיברנו בשלוש שפות: רוסית, יידיש, אוקראינית.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

בתחילת מלחמת העולם השנייה צבא גרמניה התקדם לעבר ברית המועצות וכעבור זמן קצר כבש חלק מארץ מולדתי. כבר בימים הראשונים של המלחמה אבי קיבל צו גיוס. מאוחר יותר, התגלה שהוא נפל במלחמה. המשפחה נותרה ללא אב. בעצם היו הרבה משפחות שבהן הגברים גויסו לצבא ואותן משפחות נותרו ללא אב. נשים תפסו את מקומות העבודה של הגברים ועבדו בעבודות פיסיות קשות. כך גם אמי. היא לא הייתה אישה חזקה וכתוצאה מהעבודה הקשה היא נפטרה משפחת. אני מרגישה רע כשאני אומרת זאת, אבל זה היה לטובה שאלוהים לקח אותה, כי אם הייתה נשארת בחיים, לא היינו יכולים לעזוב אותה ולברוח, ואז הגרמנים היו הורגים אותה.

הגרמנים התקרבו יותר ויותר. כל מי שהיה יכול – ברח. גם אנחנו רצינו לברוח. למזלנו, אחד מאלו שברחו מהעיר היה קרוב-רחוק של המשפחה שהיה אז איש צבא. "למה אתם מחכים?" הוא צעק לנו. "עוד כמה ימים הגרמנים יהיו פה והם לא ישאירו אתכם בחיים. תתארגנו מהר, אני אנסה לסדר לכם מקום ברכבת צבאית." בעזרת הקשרים שהיו לו עם המפקד, הוא באמת הצליח לגרום לנו להדחק לתוך הרכבת. לא בזבזנו זמן יקר ויצאנו כבר באותו היום. לא לקחנו איתנו לא רכוש, לא בגדים ואפילו לא אוכל. לא היה זמן. או שנבזבז זמן על להתארגן או שנלך בלי כלום וננסה לברוח מהגרמנים. הרכבת הביאה אותנו לקזחסטן. שם האוכל היה מאוד יקר ולנו לא היה משק בית (כמו פרה שיכולה להביא חלב) או גינה שניתן היה לגדל בה ירקות. לא היה לנו גם כסף. היינו רוב הזמן רעבים.

יום אחד טיילתי עם חברה שלי והיא קראה לי לבוא אליה הביתה. כבר מבחוץ הרחתי ריח של תפוחי אדמה. ריח כל כך חזק וטעים! כשנכנסנו פנימה, הריח רק התחזק. הוא היה בכל הדירה. נכנסו למטבח. הוא היה קטן אבל נקי. על השולחן עמדה צלחת ובה חתיכות של דג מלוח. לא הייתה שם חתיכה אחת וגם לא שתיים, היו שם לפחות חמש-שש. הבטן שלי קרקרה כל כך חזק, שאני בטוחה שאנשים שעמדו לצדי שמעו אותה. עמדתי שם במטבח שהיה מלא בריחות של אוכל מתבשל. באותו הרגע הייתי מוכנה לאכול הכול, פשוט הכול. עמדתי שם וחשבתי לעצמי, 'אולי יתנו לי קצת תפוחי אדמה?'

סבתא של חברה שלי כמו קראה את מחשבותיי, כי היא הלכה אל הצלחת והביאה לי את הראש של הדג המלוח. הייתי אסירת תודה, אבל ראש זה ראש – כמעט אין בו בשר. בלעתי אותו וליקקתי כל מילימטר של עצמם, עד שלא נשאר מה ללקק. עדיין הייתי רעבה. המשכתי לעמוד שם וקיוויתי שאולי בכל זאת אקבל עוד משהו, אולי תפוח אדמה אחד? ואז שמעתי את הסבתא אומרת לנכדה שלה, החברה שלי, ביידיש: "נו, מה היא עוד עומדת פה? היא כבר קיבלה ראש של דג." הבנתי שיותר מזה לא אקבל. הסתובבתי והלכתי החוצה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ**(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):**

גרנו בקזחסטן עד סוף מלחמת העולם השנייה, אבל לקראת הסוף גם סבתא נפטרה. נשארנו לגמרי לבד. אני נשלחתי לבית יתומים, שם התחנכתי עד גיל ארבע עשרה. אחותי, שהייתה גדולה ממני בכמה שנים, ולפי אותם זמנים "כבר הייתה כשרה

לעבוד", נשלחה לעבוד במפעל. כשגדלתי וכבר לא היה לי מקום בבית היתומים, התחלתי לעבוד במפעל לייצור בגדים. לא היה לי בית משלי כי הבית שבו גרנו לפני הבריחה כבר אוכלס על ידי משפחה אחרת. ולכן שנים רבות גרתי באכסניה שהייתה בבעלות המפעל. העבודה הייתה קשה אבל אני לא נכנעתי, מעולם לא וויתרתי. תמיד קיוויתי שבעתיד יהיה יותר טוב, שבעתיד יום אחד יהיה לי בית משלי, רכוש משלי. והמצב באמת השתפר. כמה שנים אחרי סיום המלחמה התחתנתי וילדתי שלושה ילדים. בן אחד עלה לארץ ואני עליתי בעקבותיו. אני יכולה להגיד עכשיו "מזל שלא נכנעתי", כי הגעתי למקום הרבה יותר טוב.

נא ספרי/ על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

הפסקתי לעבוד עוד כשהייתי בברית המועצות בגלל מצבי הבריאותי. כשהגעתי לארץ כבר הייתי פנסיונרית. לא עבדתי בעוד עבודות בארץ. אני גרה עם בני ומשתדלת שהבית יהיה נקי ומסודר וגם לעזור לו לחנך את הילדים שלו. אני אוהבת לראות תוכניות של עיצוב ומנסה שגם הבית שבו אני גרה ייראה יפה ומעוצב. אני מנסה לדעת מה קורה במדינה ולא מפספסת את החדשות.

ראיון: אלה שובין, נצרת – עלית, אוקטובר 2013